SAFİYE ÇETİNKAYA

Gözyaşı Ülkesi

"Gerçek hayat hikâyesi"

"Kimsenin hikâyesine gülmeyin,
sizinkisi daha bitmedi.
Ne yaşayacağınızı bilemezsiniz..."

ROMAN

2 BASKI

Hayat

Gözyaşı Ülkesi

© 2020, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-320-1
Sertifika No: 75092

Hayat Yayınları : 700
Edebiyat : 102
Kitabın Adı : Gözyaşı Ülkesi
Yazarı : Safiye Çetinkaya
Yayın Editörü : Erol Şahnacı
Kapak : Yiğithan Çıvgın
İç Tasarım : Hayat Yayınları
Baskı Yeri ve Tarihi : İstanbul, 2025
Baskı ve Cilt : Erkam Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Sertifika No: 51796

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
/hayatyayinlari /hayatyayinlari

Safiye Çetinkaya

Gözyaşı Ülkesi

Hayat

Bu kitap bir Gözyaşı Ülkesi romanıdır,
bir yok oluşun anatomisidir.

"Varsın eller gönül yarası kapanır sansın.
Kalbimiz üşüyor bizim.
Milyon kat giyinsek boşuna…"

"Hani derler ya; her şey yalan, tek gerçek olan bizim sevdamız diye… Öyle değil işte. Bizim yaşadıklarımızın hepsi gerçek, sevdamız yalandı. Yoksa seven biri bu kadar eziyet eder mi sevdiğini söylediğine?

Yalan sözler ile örülmüştü her yanımız...

İkilemler arasında kalan aklım ve yüreğim doğruyu fark ettiğinde çok geç kalmıştım artık yarınları yaşamaya.

Şimdi kimseler anlamayacak hâlimi. Benimkisi hiçbir zaman, hiçbir cümle ile açıklanamayacak kadar derin, kimsenin anlayamayacağı kadar da hüzünlü bir yorgunluk oldu. Çünkü söz konusu gönül ise ya yüreğe iş düşüyor ya da gözlere. Ve bazen de gözlerden önce sözler ağlıyor.

Ayrılık gözlerini kanatırmış insanın, sevda ise yüreğini... Şimdi hep düşünüyorum; ayrılık mı zor yoksa sevda mı diye…

Sanırım ayrılık daha zor. Hele de hiç dönmeyecek olan birini beklemek, insanın içinde hendekler kazmasına benziyor. Kendime varmayayım diye kendimce kazdığım, yaklaşsam içine düşeceğim, uzaklaşsam kendimden kaçtığım hendeklerle dolu içim. Hendekler bana yol vermiyor, ben bende boğuluyorum. Artık insanlardan öyle çok korkuyorum ki, kendimi

kendimde biriktiriyorum. Kimsenin ne yaralarıma değmesini ne de bana teselli vermesini istemiyorum."

Üç gündür kaldığı karanlık, dört metre kare bodrumun zeminine serilen kartonların üzerinde hiç konuşmadan yatan Şirin, sürekli kendi içselliğinde konuşuyor ve kendi kendine aynı cümleleri söylüyordu.

"Yarama kimse dokunmasın. Ağlamayacağım..."

Ağlamayacağım diyordu ama üç gündür durmadan ağlamaktan gözlerinin beyaz yerleri kıpkırmızı olmuştu.

Açlık ve susuzluktan bitkin olan bedenini her on dakikada zorlayarak ayağa kalkıyor ve bodrumun o küçük ve kırık penceresinden yine, yeniden sevdiğine bakıyordu Şirin.

Pencerenin az ilerisinde, cadde ortasında üç gündür boylu boyunca yatan, kafasını kargaların ve saksağanların didiklemeye başladığı sevdiğine baktı yine. Sevdiği adamın ona doğru bakan bir çift gözüne ve göz kapağının kenarında kuruyan o bir damla yaşa odaklandı.

Bağırmamak için sağ elinin başparmağını ısırdı kanatırcasına. Zelzeleye tutulmuşçasına titreyen bedeni taşımıyordu bu acıyı. Yüreğinin ağıdı âdeta o bodrum odasının her bir duvarında yankılanıyor ve yine ona dönüyordu.

Üç gündür sürekli aynı sahneye tanık olan annesi yerinden fırladı ve Şirin'e sarılarak az önceki uzandığı kartonların üzerine sürükledi. Annesine direnecek hâli kalmamıştı Şirin'in. Kucağına bıraktı kendini. Bir müddet kendinden geçti. Baygın hâlinde bile gözyaşları akıyordu. Annesi kızının üşüyen ellerini avuçlarına aldı ve nefesiyle ısıtmaya çalıştı. Âdeta buz kesilmişti

o narin, beyaz eller. Ortalık öyle soğuktu ki annesinin nefesi daha Şirin'in ellerine ulaşmadan soğuyordu.

Karanlık odanın sessizliğinde Şirin kendine geldi ve bir müddet annesinin yüzünü inceledi. Sessiz, kelimesiz, bakışarak konuşuyordu ana kız. Sonra Şirin elini kalbine götürdü.

"Tam şuramda anne, bir şey var canımı acıtan. Sanki dünyanın tüm hançerleri kalbime saplanmış gibi duran. Geçmiyor anne. Sakinlemiyor. Dinmiyor bu sızı. Ben hangi hüznün kesiğiydim de yüreğimin parçaları birbirini tutmuyor anne? Söylesene anne, senin de kalbin acıyınca ellerin böyle üşür mü?" dedi ağlayarak. Annesi kızının kalbinin üzerindeki elinin üzerine elini koydu ve yumuşak sesiyle konuştu:

"Burası var ya, taşa toprağa gerek kalmadan insanın gömüldüğü tek yerdir. Geçecek kızım. Hiçbir acı ilk günkü gibi kalmaz. Aslında her insan mezarlığını içinde taşır. Kimisi geçmişini gömer, kimi geleceğini. Kimi nefret ettiklerini, kimi sevdiklerini gömer. Kimisi de sadece kendini gömer içindeki mezarlığa. Evet her ayrılık bir yanıyla ölümdür kızım. Her ölüm bir yanıyla ayrılık. Ama bir fark vardır aralarında, birinde can yoktur, diğerinde ikisi de…"

"Biz diye bir şey yok artık anne. Olmayacak. O, şu an on metre uzağımda ve ben ona gidemiyorum. O da gelemiyor bana. Uzaktan sevmekti bizimkisi. Birimiz kafeste, birimiz son nefeste. İyileşemiyorum be annem, af buyur. Birçok şey sinemde darmadağınık kaldı. Bırak beni anne. Çıkıp dışarı sevdiğimin lime lime olan etlerini toplayayım, bağrıma basayım. Başını alayım kucağıma, üç gün öncesine kadar benim için atan o kalbi öpeyim. Bir daha asla dokunamayacağım ona. Bu son vedam olsun. Bırak beni. Çıkayım sokağa…"

Mone, kızının başını sıkıca göğsüne bastırdı. Üç gündür konuşmayan kızının bunu yapmak istediğini her seferinde kapıya koşmasından anlıyordu zaten. Ama ilk kez kelimelere dökmüştü. Buna izin veremezdi. Bunca kaybının ardından Şirin'i de kaybedemezdi. Bağrına bastırdığı kızının saçlarını okşadı annesi.

Şirin o ara yine kendinden geçti. Her kendinden geçtiğinde annesi hemen nabzını kontrol ediyordu. Son üç gündür yavaş atan nabzı iyice belli belirsiz olmuştu bu defa. Şirin'in susuzluktan çatlayan dudaklarını annesinin gözyaşları serinletiyordu şimdi. Çaresiz bir anne, tükenmiş bir kız...

Eli kolu bağlı zamanlardan geçiyorlardı. Zaman geçiyor, acılar geçmiyordu. Oysa her şey nasıl da güzeldi üç yıl öncesi. Ekmek, aş kaygısı olmayan, sevda kokan bir evin hanımıydı Mone. Şirin ise göz bebeğiydi o evin. Ev nerde şimdi, aş nerde? Çocukları, eşi, annesi, babası, komşuları, Ömer, Ayşe neredeydi şimdi?

Savrulmuşluk ağırdı. Taşıyamaz, anlayamazdı savruk bir kalbin derdini herkes. Yüreği yaralı bir kadınken, şimdi aynı derdi taşıyan bir de kızı vardı yanında. Yollar çıkmazdı. Hangi yana dönseler kan ve gözyaşı vardı. Bilinmezdi bu bodrumda ne kadar gizlenecekleri. Şirin'in biraz dalmış olmasını fırsat bilen annesi konuşuyordu bu defa içinden...

"Keşke üç yıl öncesine dönebilseydik. O zaman daha sıkı sarılırdım çocuklarıma. Hep koklardım onları boyunlarından. Tel tel saçlarını, kirpiklerini sayardım. Ah Ahmet, olsaydın yanımda şimdi… Dönebilsek bir geriye, elini hiç bırakmazdım. Ahmet yarım kaldım ben. Ve bu yarım kalmışlık kaderime öyle yansıdı ki her yarım beni buldu. Senden sonra hiçbir yarım tama ermedi. Giderken bana çok güçlü olduğumu söylemiştin ya, değil Ahmet'im. Ben güçlü değilim. Kesif bir ölüm

kokusu var her yerde ve ben çok korkuyorum. Korkuyorum ben Ahmet. Bu yükü taşıyamıyorum. Bakamıyorum kızıma. Dayanamıyorum onun acısına. Şimdi hüzünlerin en koyusunu giyindim ve ümitler senin yanında tazeydi. Ah Ahmet, beni yarım bıraktın... Pansuman edilmeyi unutulmuş bir yara gibiyim sensiz. Kaldım bir başıma, düştüm büyük bir kavganın ortasına. Geleceğe dair tüm ümitlerimi yitirdim. Sonumuz ne olur bilmem. Eğer öldüysen bir an önce kavuşalım, bitsin bu ayrılık. Sensizken bir numara büyük çekiyorum acıları. Nasıl olsa seneye de gelmeyeceksin sen." diyerek ağladı.

Ahmet'in ölüp ölmediğini bilmemek ve belki gelir diye beklemek, kızının sevdiği adamın onun gözleri önünde öldürülüşünü gördükten sonra üç gündür adım adım ölüme gidişini seyretmek bir anne için, bir kadın için çok ağır olmuştu. Kısılıp kalmışlardı küçücük bir odaya.

Yaşamdan koparılanların hikâyesi derindir. Kimsesizlik diye bir şey vardır ki, insan ne yaparsa yapsın bu durum başa çıkamadığı çaresizliğidir. Bu aslında tümüyle bir yalnızlık değil, tek başına kalmışlıktır. Mone tek başına kalmışlığın çaresizliğini yaşıyordu.

Yalnızlık parmak izi gibidir. Kimsenin ki birbirine benzemez. Çünkü aynı yastıkta uyuyanlar bile aynı rüyaları göremez. Aynı acıları hissedemez. Tıpkı herkesin parmak izlerinin ayrı olduğu gibi. Acılar görünür lakin kişisel yaşanır.

Üç yıl… Her şeyin değiştiği, güzelliklerin yerini ölümlerin ve ağıtların aldığı üç yıl... Tarih sayfalarında çok da adı anılmayacak olan bu üç yılda hayatları tepetaklak olan insanlardı onlar…

* * *

"Anlat hele bana,
Camisi çok olan yerlerde
Çocuklar neden aç uyur?"

Üç Yıl Öncesi

Üçüncü katın terasından akşamın alaca karanlığında sokaklarda oynayan çocukların misketlerinin peşinde koşuşturmalarını seyretti bir müddet Şirin. Çocuk cıvıltıları zaten her zaman huzur verirdi ona. Ellerini balkon demirlerine dayayıp, gözlerini kapatarak üniversite çıkışı yaşadıklarını düşündü tekrar.

Derslerinin erken bittiği günlerde, hava kararmadan hep aynını yapıyordu. Önce kapalı çarşıya uğrayıp babasını ziyaret ediyordu. Tabii çarşıya girişi ve çıkışı çok uzun sürüyordu. Girişteki esnaftan başlıyordu hâl hatır sormaya ve çıkışa kadar uzun bir yolculuk oluyordu onun için. Dedesinden kalan ve çarşının en büyük dükkânı olan halı mağazasını yirmi beş yıldır babası işlettiği için çocukluğu hep bu Halep kapalı çarşısının içinde geçmişti. Kimi zaman namaza giden esnafların dükkânlarını emanet etmek için aradıkları tek kişi oluyordu Şirin. Herkes onu tanırdı. Babasının ona olan düşkünlüğünü de bilirlerdi.

Şirin doğduğunda kulağına ezan okuyan dedesi, onu babasına verirken oğluna sıkı sıkıya öğütlemişti;

"Oğlum, kızının adını Şirin koydum. Rabbim adını hayırda yarışan kullar arasında yazsın. Şirin'e ve ola ki bundan sonra doğacak olan kızlarına vakit ayır ve onları çok ama çok sev. Anlattıklarını dikkatle dinle ki, onları dinleyen ilk adamın kendilerini sevdiğini sanmasın. Ölçüp tartmayı ve sevgiyi ilk senden öğrensinler. Onları güldür, birlikte eğlen ki, beraber eğlendikleri, güldükleri ilk adamın peşine takılıp gitmesinler." demişti.

Ahmet de gerçekten oğullarını ve tek kızı Şirin'i bu öğüt doğrultusunda yetiştirmişti. Şirin için babası onun tek kahramanı, Ahmet için de Şirin, onun göz bebeğiydi. Kızının fikirlerine çok önem verirdi Ahmet.

Tıpkı Ahmet gibi çarşının tüm esnafı da onu çok seviyordu. Esnaflar kendi kızları gibi gördükleri Şirin'e yeni gelen malları hakkında fikir danışırdı. Bazen de Şam ipeğinden, atlasından başörtüler, elbiseler hediye ederlerdi. Şirin de o hediyeleri arka mahallelerdeki fakir aile kızlarına dağıtırdı. Sanki zenginden alıp fakire veren el olarak Allah o mahallede onu görevlendirmişti. Bugün de aynı oldu.

Ders erken bitince soluğu babasının yanında aldı. Komşu dükkân sahipleriyle biraz hasbihâl ettikten sonra onların hediye ettiği poşetler ile ayrıldı çarşıdan. Ama bu defa her zamanki güzergâhtan gitmek istemedi. Ulu Cami'nin o geniş avlusundan geçmek için o tarafa yöneldi.

Bu taraftan gitmek yolunu biraz uzatmış olsa da Ulu Cami'nin o ulvi havasını koklamak istiyordu. Son aylarda başka şehirlerden gelen ölüm haberleri ve bombalama esnasında yıkılan tarihî camileri düşündü bir an. Başını minareye doğru çevirdi ve "Allah'ım, Sen şu minarelerden yayılan ezan sesinden

bizleri mahrum etme…" diye dua etti. Çıkışa doğru yöneldiği sırada doğu cephesi duvarına dayanan sekiz yaşlarında, saçı başı dağılmış, dilenen bir kız çocuğu gözüne ilişti. Buralardaki dilenen insanları hep tanırdı ve çoğuyla ahbap olmuştu. Ama bu kızı ilk kez görüyordu. Yavaşça yanına yaklaştı, aynı duvara o da sırtını dayayarak oturdu. Kız sessizce ona baktı. Şirin de ona baktı. Göz göze geldiklerinde Şirin kızın gözlerine sıcak bir tebessüm gönderdi.

"Adın nedir güzel kız?"

"Ayşe."

"Buralı mısın? Annen baban kimdir?"

"Ben Deralıyım."

"Dera buraya çok uzak. Sen nasıl geldin buraya?"

"Annem babam ve küçük kardeşim oradaki saldırılarda öldüler. Amcam beni yanına aldı, buraya getirdi."

"Amcan nerede şimdi? Ya da senin burada böyle oturduğunu biliyor mu?"

"Amcam cezaevinde."

"Neden?"

"Annemi, babamı ve kardeşimi öldürenler için dava açmıştı. Mahkeme bir ay öncesi amcamı da tutukladı." dedi ve başını öne eğip utangaç bir edayla kirden kararmış ellerini elbisesinin altına sokarak saklamaya çalıştı. Belli ki Şirin'den utanmıştı. Şirin onun ellerine uzandı, tuttu.

"Peki senin başka akraban yok mu?"

"Benim ölen kardeşimden başka kardeşim yoktu. Bir de amcam vardı işte. Şimdi o da yok."

"Akşamları nerede kalıyorsun?"

"Amcamın bekâr evinin anahtarı bende, oraya gidiyorum."

Zamanından önce büyümüş olan bu kızı sokakta öylece bırakmaya içi el vermedi Şirin'in. Akşam ezanı yenice okunmaya başlamıştı. Minareden yayılan o ulvi sesi dinlerken Ayşe'yi kolunun altına aldı ve sıkıca sarıldı ona. İçinden;

"Allah'ım Müslüman ülkeleri ateşe atmak isteyenlere fırsat verme! Fitne çıkartanların oyunlarını başlarına dola! Amin..." diye dua etti ve Ayşe'ye;

"Ayşeciğim, amcan cezaevinden çıkana kadar bizim evimizde misafir olursan ben çok mutlu olacağım. Ne dersin ha?" diye sordu.

Ayşe daha beş dakika öncesi tanıdığı ve henüz adını bile bilmediği Şirin'in yüzünü inceledi. Son bir aydır hâl bilmezlere düşmüştü yolu. Ama Şirin'deki hâlden anlayan tavırları hissetmişti küçük yüreği.

"Sen Türkmen misin?" diye sordu Ayşe.

Şirin, küçücük bir çocuğun onun önce adını sorması gerekirken Türkmen olup olmadığını sormasını biraz garipsemekle beraber;

"Evet, Türkmen'im. Bu senin benimle bizim eve gelmene engel mi?" diye sordu.

Aylardır yıkanmamaktan yüzü toz içinde kalan Ayşe tebessüm etti. O tebessümle güzel olan yüzü daha da bir güzelleşti.

"Hayır, değil. Babam bana hep 'Nerde çok misafirperver birini görürsen o Türkmen'dir kızım. Onlar güvenilir insanlardır.' derdi. Sen de beni evinde misafir etmek isteyince babamın dediği aklıma geldi."

Şirin onun dağılan saçları akşam rüzgârlarında daha da dağılmasın ve başı üşümesin diye az önce çarşıdan esnafın hediye ettiği Şam ipeğinden olan şalı başına itina ile doladı. Ayşe başındaki şalın pahalı bir şey olduğunu fark edince;

"Ben bunu hak etmiyorum. Bu çok pahalı bir şey!" diye cevap verdi.

"İnsandan daha değerli hiçbir şey yoktur Ayşe. Şimdi bunu düşünme! Hadi biraz daha hızlı gidelim. Hava kararmak üzere ve babam eve gelmiştir. Beni merak eder şimdi." diyerek Ayşe'nin düşüncesini başka yöne çevirmişti.

Akşamın alaca karanlığında evin avlusuna geldiklerinde gerçekten de babası merak içinde balkonda bekliyordu. Onlar merdivenden çıkarken Şirin babasının annesine seslenen sesini duydu.

"Hanım, sofraya bir tabak daha ilave ediver. Bu akşam küçük bir misafir soframızı bereketlendirecek." dedi.

Şirin'in babası Ahmet Bey her zaman böyle nezaket dolu konuşurdu. Kızıyla gelen çocuğun hâlinden onun yetim biri olduğunu anlamış ve çocuğu incitmemek adına tüm şefkatli yanını ortaya çıkartmıştı.

Şirin, Ayşe'nin elini yüzünü yıkaması için ona banyoyu tarif etti. Annesi Mone Hanım da en yumuşağından yeni bir havlu

verdi kurulanması için. Ayşe sekiz yaşındaydı ama tavırları on beş yaş gibiydi. Nerde nasıl davranacağını biliyordu. Kendisine yapılan her iyi harekette teşekkür ediyordu.

Yemek boyunca Ayşe başından geçenleri anlattı.

Babasının Dera'da bir lokantası varmış. Çok sevilen, sayılan bir ailelermiş. Ama iç savaşın ilk kıvılcımı Dera'da ateşlendiği için onun ailesi de ilk kurbanların arasında olmuş. Amcası Ömer, Halep'te polis memuruymuş. Abisi, yengesi ve küçük yeğeni ölünce Ayşe'yi yanına alıp Halep'e getirmiş Ömer. Onu bir okula yazdırmış, kendisi de görevine devam ederken abisinin ölümünün soruşturulması için dava açmış. Ama daha ilk mahkeme bile olmadan Ömer görevinden açığa alınıp, devlete isyan ettiği gerekçesiyle cezaevine konulmuş. Ayşe başka akrabası olmadığı için ve kimseye de güvenemediği için bir zaman evden çıkmamış. Sonraları okullar da kapatılınca en güvenilecek yer olarak düşündüğü camilere gidip akşama kadar içeride oturmuş. Günler geçip, eli yüzü kir toz içinde kalan bu küçük çocuğa millet, hâlinin nice olduğu sormayıp, doğrudan eline para vermeye başlayınca, görünürde mahcup bir dilenci olup kalmış ortada.

Suriye'deki savaş beş ay öncesi ilk onların bölgede başlamıştı. Ama şimdi ise ufak ufak Şam ve Halep taraflarına sıçrıyordu.

Yemekten sonra Şirin'in annesi Mone, tıpkı Şirin'in küçüklüğünde yaptığı gibi banyoyu sıcacık yaptı ve Ayşe'nin yıkanmasına yardım etti. Sonra ona Şirin'in odasındaki kanepeyi yatak olarak ayarladı.

Ayşe aylardır süren yorgunluğunun ardından sıcak bir yuvada, güven içinde hemen uykuya dalınca Şirin de terasa çıkmış-

tı. Şimdi gün boyunca olanları düşünürken aklına babasının sürekli söylediği;

"Unutma kızım! Allah bize sadece secde ederken değil, bazen sahip çıktığımız bir yetimin gözünden, bazen de kırdığımız bir kalbin içinden bakar." dediğini hatırladı. İçi yanıyordu...

Irak'ta savaş başladığında kendisi henüz çok küçüktü. Annesinin her gün haberleri seyrederken gözyaşlarına boğulduğunu, babasının Irak için yardım konvoyları hazırladığını biliyordu. Bir elin, gizli bir gücün yıllardır sürekli Müslüman ülkelerini karıştırdığı ve şimdi bu savaş denilen kan ticaretinin kendi ülkelerine de sıçradığını anlıyordu.

"Ah daha beş ay öncesi Ayşe de kendi mahallesinde şu çocuklar gibi güven içinde oynuyordu. Şimdi ise kimsesi kalmamış, dilenen bir çocuk olmuş. Allah'ım bizim de Irak gibi kardeşin kardeşi öldürdüğü bir ülke olmamıza izin verme!.." diye gözyaşları içinde dua etti terasta.

“Kimsenin hikâyesine gülmeyin.
Sizinkisi daha bitmedi.
Ne yaşayacağınızı bilemezsiniz…”

Şirin tıpkı adı gibi şirin, güzel ve edepli bir kızdı. Kendi dillerinin haricinde Türkçe ve İngilizce dillerini biliyordu. Babası kız çocuklarını çok sevmesi hasebiyle onun eğitimine daha bir özen göstermişti. Üniversitede mimarlık bölümünde ikinci sınıf öğrencisiydi.

Türkçe’yi iyi öğrensin diye geçen sene okulun dil eğitimi için hazırladığı programla üç aylığına Türkiye’ye göndermişti babası onu. Başarılı bir öğrenciydi. Uzun boyuyla herkesin dikkatini çeken Şirin dört ay öncesi orduda subay olarak görev yapan Asaf ile nişanlanmıştı.

Ahmet Bey kızının gönlü olup olmadığını sordu önce. Şirin’in yüzünün kızarmasına ve sessiz kalmasına bakarak “Sükût ikrardandır.” diyerek Asaf ile yüzük takmışlardı.

Aslında Şirin ve Asaf birbirlerini çocukluğundan beri tanıyorlardı. Aynı mahallede doğmuşlar, Halep sokaklarında beraber oynamışlar ve beraber büyümüşlerdi. Asaf’ın babasıyla Ahmet Bey’in uzaktan akrabalığı da vardı.

Asaf küçüklüğünden beri askerî okullarda okumuş ve beş yıldır da Cumhuriyet Muhafızlığında subay olarak görev yapıyordu.

Kışın başında, daha okullar başlamadan düğünü yapmayı kararlaştırmışlardı. Şirin, Asaf'ı sevmekle beraber bu kadar erken bir evlilik beklemiyordu aslında. Üniversiteyi bitirmeyi istiyordu ama Suriye'de kızlar coğrafi şartlar nedeniyle erken geliştiği için evlilikler de on altı yaşlarında başlıyordu. Mahalle baskısına göre Şirin evlenmekte geç bile kalmıştı. Hem zaten önünde abileri Mustafa ve Mahmut vardı. Ama Mustafa'nın askerliği, Mahmut'un da üniversite okuyor olması ve iki abisinin de henüz evliliğe sıcak bakmamaları nedeniyle onun evliliği öne çıkmıştı.

Asaf ise yeni görev yeri Şam'a atanmadan bir an önce düğün olsun istiyordu. İlk başlarda komşusu olan Asaf'ın ailesine kız veriyor olmaktan hoşnut olan Mone de bu aralar bu evlilik için biraz tedirgindi. Zira Asaf, Esad yanlısı değilken, hatta onun birçok uygulamalarını eleştirirken başlayan bu yeni savaşta Asaf'ın tam bir Esad taraftarı olması ve orduda da subay göreviyle bulunması canını biraz sıkıyordu. Her an kızını ve bu evliliğin nasıl bir gidişatı olacağını düşünüyor ve düşüncelerini iyi yöne çevirmeye çalışıyordu. Ama olmuyordu. Anne olarak içini rahatsız eden derin bir karamsarlık vardı.

"Gönül almayı bilmeyenlere
ömrümüzü emanet ettiğimiz için
yaşadığımız bu hüzün..."

Şirin bir haftadır her akşam üzerileri evlerine gelen, babasıyla üst kattaki odada gizli gizli konuşan ve gece yarısı evden ayrılan bu iki adamı merak ediyordu. Babası ve abileri onlara karşı çok sıcaktı. Annesi biraz tedirgin olsa da her akşam evlerine gelen bu adamların anlattıklarını dikkatle dinliyor, eşiyle istişarelerde bulunuyordu.

Yirmi iki yaşındaki Mustafa, on dokuz yaşındaki Mahmut'tan sonra doğan Şirin henüz on sekiz yaşında olmasına rağmen olayları çözümleme yetisi gelişmiş bir kızdı. Kendisinden sonra doğan Halit ise on üç yaşındaydı.

Halep'in saygın ve her konuda halk arasında sözü dinlenen kişilerinden olan bu aileyi boşuna ziyaret etmiyordu o iki adam.

Şirin'in babası Ahmet Bey yıllar öncesi Hama katliamında birçok akrabasını kaybetmiş, yüreği acılarla yoğrulmuş, ölümün soğuk yüzünü en yakınlarında yaşamış iyi bir Müslüman'dı. Halep çarşısının en gözde yerinde iki katlı halı dükkânı ve iki tane de kıyafet mağazası olan Ahmet, şehrin hemen dışındaki yüz dönümlük bir zeytinlik arazisinin de sahibiydi. Bu kadar mal varlığı olan insanlar çok azdı. Doğal olarak da Ahmet herkes tarafından tanınır ve saygı görürdü. Saygı görmesinin asıl

sebebi ise eli açık, hayırsever, güler yüzlü ve sakin bir mizaca sahip olmasıydı.

Üç katlı mozaik dış kaplamasıyla, üçüncü katın terasına kadar uzanan asma bağlarıyla, bahçesindeki çeşit çeşit gül ve yasemin çiçekleriyle Halep çarşısının bir sokak ötesindeki evleri çok zengin bir görüntü sergiliyordu. Suriye'de iki eşli bir yaşam normal karşılansa da Ahmet Bey, eşi Mone'nin üzerine yeni bir güle elini değdirmeyi hiç düşünmemişti. Karısını ilk gördüğü günden beri hiç eksilmeyen bir sevgi ile seviyordu. Onun bir tek derdi vardı, çocuklarını ilimli, ferasetli ve iyi bir Müslüman olarak yetiştirmek...

İki büyük oğlu Mustafa ve Mahmut başarılı öğrencilerdi. Mustafa tıp bölümünü bu yıl bitirmişti ve göreve başlamadan önce askerliğini de bitirmek istiyordu.

Mahmut ise eczacılık okuyordu. Suriye'de doktor olmak veya tıbbi alanlarla uğraşmak ayrıcalık görülürdü. Ahmet Bey çocuklarının hepsinin iyi bir eğitimden geçmesini ve özellikle doktor olmalarını istiyordu. Karısı Mone de Halep hastanesinde hemşireydi.

Mone tıbbi tedavinin yanında hacamat ve sülük tedavilerini de iyi biliyordu. Evine iğne yaptırmaya gelen hastaların iğnelerini yapar ve elini hastanın üzerine koyarak tam bir huşu içinde Kur'an'dan ayetler okurdu. Şifanın Allah'tan geldiğini, tıbbın sadece araç olduğunu bilirdi Mone...

O akşam Ahmet Bey çocuklarının hepsini ve evlerinde birkaç gündür misafir olan küçük Ayşe'yi de etrafına topladı. Çocuklar bilirdi, babası çok önemli bir karar vereceğinde küçük

büyük demeden çocuklarını ve eşini karşısına alır önce onlar ile istişare ederdi.

"Mustafa, Mahmut, Şirin, Halit, Ayşe kızım ve evimin sultanı, sizler ile çok önemli bir konuyu konuşmak isterim. Birkaç gündür evimize gelen beyler ülkemizde bir iç savaşın çıkacağını, rejimi değiştirmek için halkın ayaklanacağını söylediler. Zaten Dera ve Şam'dan gelen haberler de bunun doğru olduğunu gösteriyor. O beyler böyle bir durum şiddetli hâle gelir ise bizlerin bu konudaki tavrı ne olacak diye sormaya geliyorlar. Ben de şimdi size soruyorum; sizler bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

Çocuklar başlarını öne eğdiler. Ahmet Bey onlara düşünme payı vermek için biraz sustu. İlk konuşan Mone oldu:

"Daha önceki Hama katliamında Hafız Esad'ın neler yaptığını biliyoruz. Bir gecede elli bin insanı katlettiler. Eğer Hama'daki gibi insanlar yeniden seslerini çıkarmaya kalkarlarsa onları susturmak için Beşşar Esad da çok acımasızca davranabilir."

"Moneciğim, Hama'da sadece bir şehrin sesi çıkmıştı. Ama şimdi tüm ülke bu rejimin değişmesini istiyor. O nedenle birlik olunur ise bu defa başarılı olunabilir."

"Olayları geçmişten ders alarak çözümlemek lazım. Hatırlarsan Hama olayları başladığında da Şam'da, Halep'te insanlar hep protesto için sokağa çıktı. Ama Baba Esad, isyancıların öldürülmesi emrini verdiğinde herkes korkarak evlerine çekildi ve Hama'yı yalnız bıraktılar. Şimdi ise ülke genelinde başlayacak diyorsun. Böyle bir savaş başlarsa emin ol önce zengin kesimi ya ülkeden kaçacaktır ya da hemen Esad'ın yanında yer alacaktır. Ayrıca biliyorsun önümüzdeki ay Mustafa askere alınacak. Bence bu durumda Mustafa'nın da fikri çok önemli."

Mustafa annesinin sözlerini onaylarcasına;

"Annem de haklı görünüyor baba. Esad, insanlar sokağa çıktı diye sessiz sedasız koltuğunu bırakıp gidecek biri değil. Kan dökecektir. Ama kan dökülmeye başlandığı anda da insanlar korkacak ve cihattan kaçacaktır. Ya da daha şiddetli çatışmalar olacak ve insanlar birbirlerini öldürecektir. Keza gelen haberler de bu yönde. Bugüne kadar bile yüzlerce insan öldü ama Esad hiç geri adım atmadı. Halk da sakinlemek taraftarı gözükmüyor." diye konuştu.

Ayşe ağlamaya başlamıştı. Mone onu koltuğunun altına çekti. Gözyaşlarını sildi. Anne tavrıyla onun saçlarını elleriyle ensesinde topladı.

On dokuz yaşındaki Mahmut, o çelimsiz hâliyle kendinden beklenmeyecek bir cümle kurdu: (Mahmut bünyesi çok zayıf bir çocuktu. Bebeklikte geçirdiği ciddi bir hastalık nedeniyle on dokuz yaşında olmasına rağmen on iki yaşında bir çocuk gibi görünüyordu. Ailenin en nazlısı olarak bakılırdı ona.)

"Ben kaçmam abi! Sonuçta biz tümüyle İslami hükümler ile yönetilmiyoruz. Görünüşte Müslüman bir ülkeyiz ama şerri hükümler hiç uygulanmıyor. Amerikan'ın mandasındayız. Esad İslam'a göre yönetseydi neden biz onun gitmesini isteyelim ki? Eğer bir savaş başlayacaksa ben Müslümanca duruşumu sergilerim. Hem sen her zaman demiyor muydun baba, 'Müslümanca yaşamak zalime karşı durmak, mazluma kol kanat olmaktır.' diye?"

Mone oğullarına bakarak söze girdi yeniden:

"Şu an birden gençlik heyecanlarınıza kapılmayın. İtidalli olmakta fayda var. Ahmet hem bize gelen o iki kişinin ajan

olmadığı ve halkı kışkırtmak için seni kullanmadığı ne malum? Sen burada sözü dinlenen bir kişisin. Nüfusun ve maddi imkânların çok fazla. Bunu kullanmak istemiş olabilirler."

Ahmet:

"Tabii ki bunu da düşündüm. Söyledikleri doğrudan iç savaşa başlayalım şeklinde değil zaten. Eğer ayaklanmalar başlar ise bizim nasıl bir tavır alacağımızı öğrenmek için geldiler. Onlar da her şeyin ilk etapta konuşarak, müzakere yoluyla olmasından yanalar. Ama savaş bu tarafa sıçrar ise bize silah temin edeceklerini söylüyorlar."

Mone:

"Bize neden karşılıksız silah versinler ki? Bunların bir çıkarı olması gerekiyor. Şam hastanesindeki arkadaşlar, gelen yaralıların tedaviye cevap vermeyecek kadar kötü olduklarını, yani hedef gözeterek vurulduklarını söylüyorlar. Şu anki durumdan bile anlayabiliriz ki Esad meydanlardaki halkı korkutarak dağıtma derdinde değil. Sokaklara çıkanlar, ona muhalif olanlardır ve o kendisine muhalif olan herkesin ölmesini istiyor."

Bu konuşmalardan sonra odada derin bir sessizlik oldu...

"Kanadını kırdığınız insanlara
gökyüzü taklidi yapmaktan vazgeçin...
Artık onlar uçamaz..."

İlk Aylar…

Ahmet Bey akşam yemeğinde elindeki kâğıtları göstererek;

"Ayşeciğim, bak bunlar amcan Ömer'in mahkeme evrakları. Araştırdım tüm detayları. Önümüzdeki hafta ilk mahkemesi olacakmış. Bir avukat arkadaşla görüştüm, amcanın avukatlığını yapacak. Onun demesine göre şu anki karışık durumlardan dolayı devletin kendilerine karşı dava açan herkese susturmak maksadıyla takındığı bir tutummuş bu. Çünkü her insan ölen kardeşinin, yengesinin hakkını arar. Ama şimdi ortalık biraz karışık ya, ondan Ömer'i içeri almışlar. Sanırım ilk mahkemede serbest kalacak." diye konuştu.

Ayşe gibi odadaki herkes duyduklarına sevindi. Henüz hiç tanımadıkları Ömer'i, Ayşe'nin amcası olması hasebiyle görmeden sevmişlerdi. Şirin yemeğin sonuna doğru biraz da kısık sesle babasına dönerek konuştu heyecanla:

"Baba bugün Asaf ile konuştum. Halep'te sokaklarda toplanan insanlara karşı bundan sonra daha acımasız olunacakmış. Bana sakın gösterilere katılma dedi."

Ahmet Bey biraz düşündükten sonra;

“Sadece gösterilere katılma mı dedi sana? Kendisi ne düşünüyormuş bu durumda? Yani emir verilirse bugün benimle birlikte sokağa çıkan babasına, kardeşine kurşun mu sıkacak?” diye sordu.

“Orasını bilmiyorum baba. O da olanlardan çok huzursuz. Babasına da aynını demiş. Sakın çıkmayın sokaklara demiş.”

Şirin her zamankinden daha çok mahzundu bu akşam. Çünkü abisi Mustafa da iki gün sonra orduda asker olarak görev alacaktı ve büyük ihtimalle Asaf’ın emrinde bir asker olacaktı. Önceden olsa buna çok sevinirdi ama şimdi Asaf’daki değişiklik onu korkutuyordu. Ordudaki konumunu kaybetmemek için, verilen emirleri yapmak adına komşularının, akrabalarının, çocukluk arkadaşlarının üzerine ateş açmaktan söz ediyordu Asaf ve Şirin onun bu sözlerini babasına bile diyemiyordu. Sanki içi eriyordu Şirin’in. Ara sıra elini kalbine götürüp sıkıca bastırıyordu. Önceden de Asaf’ı düşündüğünde kalbi hızlı çarpardı. Yine böyle bastırırdı üzerine. Ama bu sıralarda kalbinde öfkeden biriken bir yumak vardı. O yumak gittikçe büyüyor ve küçücük kalbine sığmıyordu. Kimselere de anlatamıyordu hâlini...

Mustafa ise eğer ondan böyle bir emir alırsa ilk Asaf’a kurşun sıkardı. Çünkü Mustafa’nın mizacı her ne olursa olsun masum insanları öldürmekten yana değildi; tam tersi bu emri kim verirse versin ona karşı çıkacak dik bir duruşu vardı. Üstelik doktor olması hasebiyle hayata ve insanlara karşı bakış açısı daha şefkat doluydu. Naif bir yüreği vardı Mustafa’nın. Şirin bunu bildiği için kendini çok kötü hissediyordu. Bir yanda sevdiği nişanlısı, diğer yanda abisi. Aslında içinde her şeyi, sevdiği adam bir yanda, diğer yanda ölen insanlar diye iki guruba

ayırmıştı o. Eğer an gelir de tercih yapması gerekirse ilk önce ölenlerin tarafında olacağına karar vermişti.

Mone sofrayı toplarken Şirin ve Ayşe de ona yardım ediyordu. Ahmet televizyondan Suriye'deki olup bitenlerin haberlerini takip ediyor, delikanlılar ise bilgisayar başında oyun oynuyorlardı. Ev sükûnet hâlindeymiş gibi görünse de aslında yavaş yavaş kapılarına dayanan iç savaşın sıkıntısının ağırlığı vardı hepsinin yüreklerinde.

Eskiye göre daha sessizlik hâkimdi bu aralar evde. İşte o sessizliği bir anda şiddetle çalan kapı zilinin sesi bozdu. Genellikle böyle aceleci çalmazdı onların zili. Herkes gelenin kim olduğunu görmek için merdiven başına geldi. Halit hemen kapıyı açtı. Gelen Ahmet Bey'in kendinden üç yaş küçük olan kardeşi Hüseyin'di. Telaşlı hâlinden, kıyafetlerinin yırtılmasından ve kan içinde olmasından kötü bir şeyler olduğu belliydi.

İçeriden merdivenli ve merdivenin başı solana çıkan evlerinde, kapıya kimin geldiğini görmek için evdeki herkes merdiven başına yığıldı.

Mone elindeki tabakları bıraktı ve Ahmet ile birlikte kapıya yöneldi. Hüseyin, ardından gelen biri var mı diye sokağa göz attıktan sonra hızlıca kapıyı kapattı ve mermer girişe yığıldı kaldı. Ahmet Bey oğullarının da yardımıyla onu yerden kaldırmaya çalıştı ama Hüseyin olduğu yerden kalkmak istemiyordu. Abisine bakarak;

"Abi sen ne yaptın böyle?" diye sorunca evde soğuk bir hava esti. Çünkü her zamanki akşamlarını yaşamışlar ve Hüseyin'in bu denli sert hesap soracağı hiçbir şey olmamıştı hayatlarında. Ahmet şaşkın şaşkın kardeşine bakarak;

"Ne oldu Hüseyin? Anlat hele! Ben ne yapmışım?" dedi.

"Abi seninle görüşmeye gelen o iki adama bugün, 'Benden bir şey beklemeyin. Ben çevremi ne sokak eylemleri için ne de Esad taraftarı olarak ayaklandırmayacağım. Ben tarafsız kalacağım' demişsin."

"Evet, öyle dedim. Bugün yine dükkâna geldiler. Bana, 'İlla da nüfusunu kullan, senin Halep'te sözün geçer. İnsanlara, hadi hep beraber sokaklara çıkalım, dersen herkes çıkar.' dediler. Günlerdir ısrar ediyorlar böyle yapmam için. Ama ben sokaklara çıkan insanların vebalini alamam. Peygamber Efendimiz; 'Fitne zamanı evlerinize çekilin.' diye buyurmuştu. Ben çarşının önünde toplanan insanlara bakmak için arada bir yanlarına gidiyorum, lakin herkese yönlendirme yapamam. Yapmayacağım da…"

"Neden abi? Neden? Bu bizim son şansımız! Yönetimin değişmesini sen de hep istiyordun. Üstelik adamlar bize silah da verecekler. Şimdi neden susuyorsun?"

"Evet istiyordum. Hâlâ da istiyorum. Ama bunun kan dökerek olmasından yana değilim. Çünkü sokaklar kan çanağıdır. Irak'ta olanları görmüyor musun Hüseyin? Bizim karşımıza kâfir bir devlet düşman olarak çıksa canımız pahasına onlar ile savaşırız. Ama karşımıza aynı ülkede yaşadığımız, kardeşimiz dediklerimiz çıkıyor. Akrabalarımız ile bizi karşı karşıya getiriyorlar. Bizi birbirimize kırdıracaklar. Şu an Halep'te ölenlerin sayısı dört bini geçti. Ülke genelinde on bin olduğu söyleniyor. Ölenler bu ülkenin çocukları, peki öldürenler kim? Onlar da bu ülkenin evlatları. Aylardır sürekli insanlar ölüyor ama Esad bir adım geri attı mı? Hayır. Aksine daha da şiddetlendi. Peki

insanlar da bir sakinleme veya bir olur yoluna gitme oldu mu? Korkarım ki gidişat çok daha kötüye gidecek."

Hüseyin abisine karşı biraz kızgın bir hâlde;

"Niye kötüye gitsin abi? Esad bizim ciddiyetimizi anlayınca elbet anlaşma yoluna gidecektir." diye cevap verdi.

"Ne anlaşması? Hangi ciddiyet? Durumun kötüye gittiğini anlaması için on insanın ölmesi bile yeterdi ama şimdiden on bin insan öldü."

Hüseyin sustu önce. Abisini ikna etmek istiyordu. Ama Ahmet konuşmaya devam etti:

"Avrupa'nın son günlerdeki açıklamalarını duymuyor musun Hüseyin? Suriye'ye gelip müdahale edeceklerini söylüyorlar. Avrupa'nın müdahale ettiği, güya demokrasi getiriyoruz, biz bu karışıklığı durdururuz diyerek girdiği ülkeleri görmüyor musun? Afganistan ve Irak ne hâle geldi? Batı kendine yeni sömürü yerleri arıyor. Bizi de buna dâhil etmek istiyor. Esad onlarla anlaşacak ve onlardan bizi öldürmek için silah satın alacak. Belki de çoktan anlaştı. Sonrasında onlar da bizzat kendi askerleriyle gelecek. İşte o zaman buralar yaşanılmaz hâle gelecek. Belki de ülkemizi karış karış aralarında bölüşecekler. Irak öyle olmadı mı?

Ben de ilk etapta bu iş olur, biz direnirsek Esad gider sandım. Lakin enine boyuna düşününce o gelen adamların bizi kullanmak için beni gaza getirmeye çalıştıklarını anladım ve onlara bugün kesin cevabımı verdim."

"Bunu nasıl anladın sen? Sürekli bizim iyiliğimizi düşündüklerini söylüyorlar?"

Ahmet;

"Her söylenene inanmak akıllı insanın işi değildir. Sorgulamak ve araştırmak gerekir. Mone, o adamları dün Şam'da görmüş." dedi ve gördüklerini anlatması için Mone'ye döndü.

Mone, Hüseyin'in hizasına doğru kapı önüne oturdu. Yanına Ahmet de oturdu. Mone başladı olanları anlatmaya:

"Dün Şam'daki ecza depolarından ilaç almak için başhekim ile Şam'a gittik. Lazım olan ilaçların hepsini ilk depodan temin edemedik. İkinci depoya giderken yolda bize gelen o adamları gördüm. Esad'ın askerleriyle konuşuyorlardı. Ben de başhekime durumu izah ettim ve onların ne yaptığını anlamak için biraz orada durmak istediğimi söyledim. Başhekim kendisi ecza deposuna gitti ve bir saat sonra gelip beni aynı yerden aldı. Ben de bu bir saat içinde adamların ne yaptığını izlemeye başladım. Çok yakındaki bir lokantaya gittiler ve orada Savunma Bakanlığından gelen üst düzey adamlarla görüştüler ve çok samimi bir hava içinde kahve içtiler. Birçok kâğıda karşılıklı imzalar attılar. Oysa o iki adam buralara gelip bizimle görüşürken giyim, kuşamları bile çok farklıydı. Bizim buranın insanları gibiydi. Ama dün gördüğüm manzara ise hiç öyle değildi. Onlar birilerinin emriyle buraya gelmişler ve bizi sokak eylemlerine dâhil etmek için uğraşıyorlar."

Hüseyin duyduklarına şaşırdı. Yengesine her zaman itimadı tamdı ama merak ettiği şeyler de vardı.

"İyi de yenge bizi sokağa döküp, Esad'ın askerleriyle de anlaşmalarında ne maksat olabilir? Ya da onların bize kurşun sıkmamaları için anlaşma yapmış olamazlar mı?" diye sordu.

Hüseyin çok akıllı biriydi. Lakin olaylar karşısında her zaman iyimser yaklaşan bir yanı da vardı. Kardeşinin bu hâlini bilen Ahmet ona daha açıklayıcı konuştu:

"Hüseyin, söylediğinde tabii ki ihtimal dâhilinde. Ama ben öyle olduğunu düşünmüyorum. O gelenler bizi ayaklandırıp sokakların daha kalabalık olmasını istiyorlar. Böylelikle Esad'ın kalabalık halkı dağıtmak için daha acımasız davranmasını sağlamak istiyorlar. Esad acımaz davranıp, daha fazla insan ölünce Batı ülkelerinin 'Suriye'de iç karışıklık çok arttı. Esad olaylara müdahale edemiyor. O nedenle bizim müdahale etmemiz gerekiyor!' diye dünyada kamuoyu oluşturacaklar. Hem ne kadar çok kan dökülürse o kadar çok insan gergin olacak ve elindeki, avucundaki parayı silaha verecek hâle gelecek. Hedef bence budur. Çünkü şu an senin, benim veya komşularımızın her birinin evinde kendini savunacak silahı var mı? Yok. Ama eğer ailelerimizden bir iki kişi ölür ise elbet biz de öfke dolacağız ve tüm paramızı her kimden olursa olsun silah satanlara vereceğiz. Esad da aynısını yapacak. Sokakların kalabalık olması ve insanların ölmesi aslında ne Esad'ın işine gelir ne de bizim. Bu durum sadece dünyadaki silah baronlarının işine gelir. Ne kadar ölüm o kadar para demek onlar için.

O nedenle Hüseyin, ben bu işte yokum... Silah ile sokağa çıkmak yerine önce her iki tarafın da gazını almak lazım. Olayları sakinletip, akil insanlar topluluğu oluşturarak Esad'ın seçimlere gitmesini sağlamamız lazım. Yoksa çok insan ölecek, çok… Bak Asaf orduda, ona verilen emirleri uyguluyor ve belki de yarın kendi mahalle arkadaşlarına kurşun sıkacak. Diğer gün Mustafa'yı askere gönderiyoruz. O da ona verilen emirleri uygulaya-

cak. Şimdi bir de şöyle düşün; Mahmut sokak gösterilerine katılacak ve abisi Mustafa onu sokakta kurşunlayacak! Bu doğru mu sence Hüseyin? Kardeş kardeşi öldürecek! Gidişatımız bu işte. O nedenle olayları büyütmeden durdurmamız lazım."

Hüseyin'in ilk geldiği andaki sinirli hâli gitmiş, yerini ağlamaklı bir hâl almıştı. Ahmet'in dediklerini düşündü biraz. O arada Mustafa ve Mahmut, amcalarının koluna girdiler. Onu elini yüzünü yıkaması için banyoya götürdüler. Şirin ise çay koymak için mutfağa geçti.

Hüseyin, abisinin değiştirmesi için verdiği yeni gömleği giydi ve salona onların yanına geldi. Onun biraz sakinlemiş olduğunu gören Mone;

"Ellerindeki kesiklere pansuman yapalım Hüseyin. Başka bir yerinde ciddi bir yaralanma var mı?" diye sordu.

"Yok yenge. Ellerim de önemli değil aslında!"

Ahmet, kardeşinin yanına oturdu. Elini onun dizine koydu.

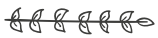
"Hüseyin seni bu hâle o görüştüğümüz iki adam mı getirdi?

"Abi, beş ay öncesi o adamlar ilk bana geldiler. Esad'ı devirmek istediklerini ve bizim de aynı şeyi istediğimiz için bize yardım edeceklerini söylediler. Ama bunun için önce bizim ayaklanmamız gerektiğini anlattılar. Ben de; 'Benim insanlar üzerinde pek etkim yoktur. Ama abimin çevresi çok geniştir.' deyip sana gönderdim." deyince Ahmet derin bir iç çekiş sesiyle kardeşine kızdığını gösterdi.

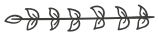
"Ara ara bana gelip senin bu işe olumlu baktığını söylüyorlardı. Benim de sanayi esnafını organize etmemi söylüyorlardı.

Ben de sanayideki insanları organize ettim. Ama bu öğleden sonra geldiler ve senin hiçbir şeye karışmayacağını, korktuğunu söylediler. Yanımda birkaç esnaf da vardı. Tabii konuşulanları onlar da duydu. Adamlar esnafa bir ton laf konuştu. Onlar gittikten sonra bizim esnaf sana çok kızdı. Onlara, 'Hüseyin vazgeçtiyse vardır bir nedeni. Önce onunla bir konuşalım.' dedim. Lakin beni dinlemediler. Beni ve seni korkaklıkla suçlayıp hakaret ettiler. Meğer o adamlar silah almaları için bizim sanayidekilere çok para vermişler. Sonra da biraz kavga ettik. Ben arabaya bindiğim gibi öfkemden doğruca sana geldim. Ama yolda o iki adamın beni takip ettiklerini fark ettim. Eve zor girdim. Aslında senin de az önce dediğin gibi düşmana gerek kalmadan daha şimdiden fikir ayrılığı nedeniyle biz birbirimizin gırtlağına yapıştık zaten." dedi ve başını öne eğdi.

Hüseyin onlar üzerlerinde oynanan oyunları Ahmet'in anlatmasıyla yeni fark etmişti ama iş işten geçmişti artık. Çünkü o, çoktan Halep sanayisindeki tüm dükkân sahiplerini silahlanmaları ve Esad'a karşı durmaları için ayaklandırmıştı.

"Karıncanın sırtına kendi ağırlığının on mislini verip onu kuvvetlendiren Allah, bizim sırtımıza da altından kalkamayacağımız bir yükü vererek kederlendirmez... Sabırlı ol..."

Hayalleri Ellerinden Alınan İnsanlar

Hüseyin'in bir kızı, iki de oğlu vardı. En büyük kızı Mira henüz on beş yaşındaydı. Oğulları ise iki yaş arayla doğan Emir ve çocuklarının en küçüğü olan dokuz yaşındaki Abdurrahman'dı.

Hüseyin Halep sanayisinde büyükçe bir oto tamir bayisinin patronuydu. Kapısında on tane oto çekicinin bulunduğu ve toplamda yirmi tane çırak, beş tane usta çalıştırdığı bu büyük bayinin bir günlük geliri, sanayideki tüm dükkânların bir günlük kazançlarının toplamından fazlaydı.

Ama Hüseyin en çok zeytinlikte huzur buluyordu. Tıpkı Ahmet gibi onun da babadan kalma elli dönüm zeytinliği vardı.

Babaları vaktizamanında Halep'in en zengin adamıydı. O ölünce doğal olarak tüm mal varlığı üç kardeş arasında paylaşılmıştı. Ahmet ve Hüseyin'in Münbiç'te oturan bir de Ala adında bir kız kardeşleri vardı. Ahmet en büyük çocuk olma hasebiyle babalarının mal varlığını eşit şekilde kardeşlerine pay etmişti. Yani her üç kardeşe de ellişer dönümlük zeytinlik bah-

çe ve birçok gayrimenkul kalmıştı. Ama Ahmet yıllar içindeki kazancıyla bir elli dönüm daha fazladan zeytinlik almıştı. Her üç kardeş ve eşleri, çocukları birbirlerine sıkı sıkıya bağlıydı.

Hafta sonlarını çoğunlukla hep beraber geçirirlerdi ve genellikle de Ahmet'in zeytinliğe yaptığı bağ evinde mangal yakarlardı.

Ala, Münbiç'te öğretmen olarak göreve başladığı ilk zamanlarda tanışmıştı Nizam ile. Ardı ardına anne babalarının ölmesi nedeniyle Ala'ya anne baba olma görevini Ahmet ve Mone üstlenmişti.

Kendisi de öğretmen olan Nizam'ın, kız kardeşlerini cidden sevdiğini öğrenince Ahmet, günaha girmesinler diye bu evliliği hızlandırmıştı. Ala'nın kocası aileye katılalı henüz on yıl olmuştu ve Münbiç'te oturuyor olmaları nedeniyle Ahmet ve Hüseyin'i çok sık görmediğinden onlara karşı laubali hareketleri hiç olmazdı. Hep saygılı, başı önünde, beyefendi bir kişiliği vardı.

O hafta sonu yine Ahmet'in bağ evinde toplandı üç kardeş, eşleri ve çocukları. Ama bu defa bir fazla, bir eksik kişiyle. Ayşe vardı artık onların hayatlarında ve Mustafa askerde olduğu için yoktu.

Ayşe yaş itibariyle kendisine en yakın bulduğu Ala'nın kızları Fatma ve Kevser ile çok çabuk kaynaştı. Nizam ve Ala onun hikâyesini Mone'den dinleyince içleri acıdı. Gerek kendileri de eğitimci olduklarından ve gerekse kız çocuklarını çok sevdiklerinden;

"Ayşe'yi biz yanımıza alalım yenge. Münbiç'te bizim çalıştığımız okula gitsin. Henüz bizim oralarda okullar kapatılmadı. Biz büyütelim onu. Amcası evlenip bir yuva kurduğunda, eşi de Ayşe'ye bakmak isterse o zaman onların yanına gider." dediler. Mone önce biraz düşündü. Ayşe yetim bir kızdı ve yetim bir çocuğa Allah'ın rızasına göre gereği gibi davranmak herke-

sin harcı değildi. Ama Müslüman olan herkesin de bu sorumluluğu alması gerekirdi.

Daha öncesi Ayşe hakkında Ahmet ile konuştuklarını hatırladı. Onu Halit'in gittiği okula göndereceklerdi ve iki çocuk birbirine kol kanat gerip okula gidip gelecekler diye karar vermişlerdi. Ama Ala'nın da onunla çok iyi ilgilenebileceğini düşündü. Zira, Mone akşama kadar hastanede oluyordu. Fakat bu kararı Ayşe'nin vermesinin daha doğru olacağını düşünerek;

"Ala, senin onunla çok iyi ilgileneceğine eminim. Ama Ayşe bizim misafirimiz, evimizin bereketi. Bence bunu ona soralım ve kendi karar versin nerede kalmak isteyeceğine." diyerek Ayşe'yi yanlarına çağırdı.

Ala'nın teklifini ona anlattı. Ayşe sanki Ala'yı kırmaktan korkarcasına başını öne eğerek;

"Ben Şirin ablamı ve abilerimi çok seviyorum. Sizi de çok seviyorum Ala teyze. Ama Mone teyzemde kalmak ve eğer izni olursa ona evlat olmak istiyorum ben." dedi. Küçücük bir çocuktan beklenmeyecek bu nezaket karşısında Mone ve Ala'nın gözleri doldu. Mone onu kolundan asılıp kucağına çekti ve sarıldı.

O gün akşama kadar çocuklar her zamanki gibi zeytin ağaçlarının arasında salıncak kurup eğlendiler. Top oynadılar. Büyüklerin ise keyifleri eskisi gibi değildi. Onlar iki yüz, üç yüz kilometre uzakta da olsa ülkelerinin insanlarının yok edilişine bir çare bulmak için akşama kadar konuşmuşlardı. Eller eskisi gibi mangala, çaya pek gitmemişti.

En kederli olan Ahmet ve Mone'ydi. Damatları Asaf'ın orduda olması ve beş gün öncesi de Mustafa'yı askere göndermek, onların da, kendilerinin de sonlarının ne olacağını

bilememek ikisinin de yüzünden gülmeleri alıp götürmüştü. Mustafa askere gittiği ilk gün onları aramış ve durumunun iyi olduğunu haber vermişti. Diğer beş gündür ne annesi ne de babasıyla görüşmemişti. Ama iki defa Şirin ile konuşmuşlardı telefonda. Bu görüşmelerde Mustafa, Asaf'ın yaptıklarının hiç hoş şeyler olmadığı anlatmış ve Şirin'den kalbini iyice yoklamasını istemişti. Onlar abi kardeş gibi değil, iki sırdaş gibiydiler. Şirin ve Mustafa fıtrat olarak aynı naif yapıya sahip olduklarından dolayı birbirlerinin sırdaşları olmuşlardı.

Şirin, Mustafa'nın anlattıklarını kendi içinde hep düşündüğü için suskundu bu aralar. Ne Asaf ile konuştuklarını ne de Mustafa'nın anlattıklarını söylemiyordu kimseye. İçi yanıyordu. Üstelik Asaf dünkü konuşmalarında düğünün bir an önce olmasını istediğini söylemişti. Lakin Şirin'in içinde bir şeyler yolunda gitmiyordu. Onunla bir sonraki konuşmalarında söyleyeceklerini tekrar ediyordu sürekli beyninde.

Hava kararmaya başlayınca Ala ve Nizam Münbiç'e doğru, Ahmet, Mone, Hüseyin ve ailesi de Halep'e doğru yola çıktılar. Hepsinin zenginliklerini iki kilometre uzaklıktan gösteren, geniş krem rengi koltukları olan, kendilerine ait son model cipleri vardı. Bütün gün koşuşturmaktan yorulan Ayşe belki de yorgunluğunu sıcak bir anne kucağında dindirmek istediğinden Mone'ye doğru sokuldu. Ürkekçe Mone'nin ellerini tuttu. Başını çevirip bir müddet onun yüzünü seyretti. Sanki annesinin yüzüne benziyordu Mone'nin yüzü...

"Mone teyze, bizim Dera'da senin isminde kadın yoktur. Senin adının anlamı nedir?" diye sorunca Şirin ve Mahmut annesine muzip muzip bakıp güldüler. Belli ki bu ismin on-

lar arasında farklı bir anlamı ya da esprisi vardı. Mone kendi çocuklarının defalarca duyduğu bu isim macerasını bir kez de Ayşe'ye anlattı.

"Ayşeciğim, benim babam yıllar öncesi yani yaşlanmadan önce sık sık Türkiye'ye gider oradan esbablar (kıyafetler) alır, getirir ve burada satardı. Bu gidiş gelişler arasında Türkiye'de babama kıyafet satan ve büyük bir esbab mağazası olan Mine diye bir bayan ile tanışmış."

Şoför koltuğundaki Ahmet dikiz aynasından Mone'ye gülümseyip, göz kırparak, daha öncesi yüzlerce duyduğu bu isim hikâyesini sanki ilk kez dinliyormuş gibi yaparak;

"Eee sonra ne olmuş?" dedi. Mone de kocasına yine dikiz aynasından bakıp tebessümle göz kırptı.

"Bu Mine Hanım ile babam birbirlerini çok sevmişler. Annemin haberi olmadan uzun zaman görüşmüşler. O arada ben doğmuşum. Babam bana Mine ismini vermiş. Ama bizim Suriye dilinde Mine ismini telaffuz etmek zor olduğu için, tabii biraz da annemin baskısıyla herkes bana Mone demeye başlamış."

Ayşe heyecanlanarak sordu:

"Yani senin gerçek adın Mine'mi?"

"Evet canım. Kimlikte yazılı olan ismim Mine. Resmi yazışmalarda hep bu isim kullanılıyor. Bir de babam bana Mine diye hitap ediyor. Ama arkadaşlarım ve çevrem doğduğumdan beri Mone diye çağırırlar. Çünkü söylemesi daha kolay…"

"Peki babanız ile Mine Hanım hâlâ görüşüyorlar mı?"

"Ben görüştüklerini sanmıyorum. Ama babam, annemi kıskandırmak için de olabilir, hâlâ görüştüklerini söylüyor."

Ayşe aynı meraklı hâliyle;

"Birbirilerini bu kadar çok seviyorlar ise neden evlenmemişler?" deyince arabadaki herkes birden güldü. Ama Mone'nin kızacağından da korkarak hemen sustular. Mone anlatmaya devam etti:

"Babamın dediğine göre Mine Hanım babam ile evlenmeyi çok istemiş. Hatta Halep'e gelerek ikinci eş olmayı da istemiş. Ama babam 'Annenizden korktuğum için kalbime taş bastım ve Mine ile evlenmedim.' der hep. Fakat hâlâ anneme kızdığında, 'Ben Türkiye'ye gidip Mine ile evleneceğim. Nasıl olsa hâlâ beni bekliyor.' der. Annem eskiden çok kızardı, üzülürdü. Sonraları babamın bu söylemlerini hiç duymaz oldu. Ama evlenmemelerinin gerçek sebebini hiç bilmiyorum. Babam bunu anlatmıyor."

Mahmut sessiz ama annesinin duyacağı bir ses tonunda;

"Ah be… Dedem gibi bir aşk bile yaşayamadık. Bizi yıllarca sevecek, bekleyecek biri hiç çıkmadı." dedi. Mone hafiften oğluna eğilerek;

"Bu ne heyecan oğlum? Dur hele yaşın kaç daha? Hem evinde seni seven, bekleyen bir eşin olması yeterli. Tüm heyecanları onunla yaşa. Gerek yok öyle eksantrik aşklara…" dedi.

Halep ile zeytinliğin arası yirmi dakika ancak sürüyordu. Halep'e girdiklerinde Ahmet arabayı kayınpederinin evine doğru sürdü.

"Akşama kadar kayınpederimden konuştuk. Şimdi onları ziyaret etmeden eve gitmek olmaz." dedi. Herkes çok sevindi. Ama en çok sevinen Ayşe oldu. Türkiye'de bir sevdiği olan bu kara sevdalı yaşlı amcayı tanımak istiyordu.

SAFİYE ÇETİNKAYA

Gözyaşı Ülkesi

"Şimdi hüzünlerin en koyusunu giyindim ve ümitler senin yanında tazeydi. Ah, Ahmet! Beni yarım bıraktın. Bu yarım kalmışlık kaderime öyle yansıdı ki, her yarım beni buldu. Senden sonra hiçbir yarım tama ermedi.

Pansuman edilmeyi unutulmuş bir yara gibiyim sensiz. Kaldım bir başıma, düştüm büyük bir kavganın ortasına. Geleceğe dair tüm ümitlerimi yitirdim. Sonumuz ne olur bilmem. Sensizken bir numara büyük çekiyorum acıları. Nasıl olsa seneye de gelmeyeceksin sen." diyerek ağladı Mone...

* * *

Bu kitap; Suriye savaşında eşini, çocuklarını ve tüm yakınlarını kaybetmiş bir kadının gerçek hayat hikâyesidir. Harap olmuş, yakılmış, yıkılmış bir ülkenin anatomisidir...

www.hayatyayinlari.com

9 786051 513201

x.com/hayatyayinlari
f.com/hayatyayinlari
@.com/hayatyayinlari